

november 2022

Leto 2022

Turčija

1. november 2022, torek

Alacasu koyu - Kemer

Po zajtrku se odpraviva na plavanje na Tri otočke, dve milj od obale. Izven sezone je to možno, samo štiri ali pet bark nas je. Ne predstavljam si pa tega mesta sredi najvišje sezone. Z vsemi guletkami na tem majhnem prostoru in vsako s svojim DJ-jem. Naenkrat je na teh mini otočkih (pravzaprav skalah sredi morja) nekaj sto ljudi. Hmmm, še deset je veliko za moj okus.

Nadaljujeva v Kemer in si spotoma ogledava še nekaj potencialnih sidrišč. Samo eno je prestalo moje pogoje, čeprav jih je več opisanih na Navilyju. V skale jaz sidra pač ne bom metal. In gužval se tudi ne bom. Pa naj bo fancy lokacija ali pa ne.

V Kemerju naju parkirajo v tako ozko mesto med dve barki (ena od njiju je Himelay) da sem moral z resnimi obrati riniti notri, da se nisem zagozdil že kar med kljuna sosedov. Klasično, ne pustijo nama privezati mooringa, to naredi marinero. Ic-maj-džob mi pove, ko pridem na premec, da bi mu vsaj pomagal. Ej, Hrvati moji, le zakaj se tega še niste naučili? Turki so bolj učljivi, vaše cene so hitro prevzeli.

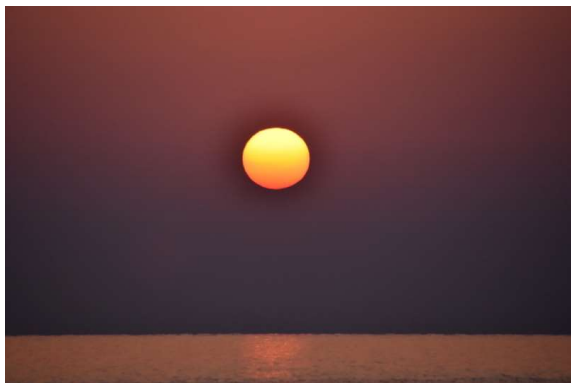
Rentiča bi vzela. Ne vem sicer kako, ampak kar vsi vedo, da to iščeva. In pristopajo k nama, vsak s svojim maj-frendom, ki nama bo dal še posebej ugodno ceno, ounli-for-ju. Ne poslušava jih. Malo pošopava, vprašava gugla za nasvet, kje so tozadevne ustanove (gugl ve samo na pol, sic!) in potem vzameva avto za 26 ur. Biznis-is-biznis pove rentakarovec, ki ni maj-frend, ampak buziner in mu je jasno, da bo dal avto za 26 ur namesto 24 ali pa ga sploh ne bo dal. V avto se lahko takoj usedeva in odpeljeva (pri maj-frendu bi morala počakati najmanj do devetih zvečer, ko bi tudi šele vedel, kakšen avto nama lahko ponudi). Odpeljeva se in takoj tudi parkirava. Nocoj se ne bova vozila, nocoj bova šla na večerjo. V birtijah stane čaj pol evra, ajran evro, kokakola evro in pol. In pivo štiri evre. Pri nama je pijača pol cene večerje. Taka večerja ni kompatibilna s šofiranjem.

Kemer mi je ostal v spominu kot lepo urejeno, izredno turistično naravnano mesto. Spomin me ni varal. Vse je speglano v nulo. Mi pa ni ostalo v spominu, da je tukaj toliko Rusov. Po ulicah se sliši samo ruščina. In občasno turščina. Drugega nič. Tudi oštirji in prodajalci naju nagovorijo najprej v ruščini. Šele, ko ugotovijo, da iz te moke ne bo kruha, preklopijo na angleščino. Na srečo jedilni listi niso samo v ruščini. Ampak tudi v turščini in (občasno) angleščini. To je rešitev za naju. Turško že znava dovolj, da lahko suvereno naročava hrano.

Pred spanjem še krajši sprehod. Spet sem se naučil nekaj novega. Jaz, "razgledan" Evropejec v "zaostali" Turčiji. Tukaj imajo avtomate za pasjo in mačjo hrano v parku. Pet centov stane porcija. Avtomat dela na kovance, napaja se preko sončnih celic, postavljenih na vrhu. Pri nas česa podobnega še dolgo ne bomo videli, se bojim.

In tudi ne pomnim, da bi kdaj v Ljubljani videl band, ki špila na cesti. Za kovance. Kakšen lajnar ali harmonikar se najde, to je pa tudi več ali manj vse. Tukaj so skupine, izgleda, kar pravilo. In igrajo stari rock, ne govejo muziko.

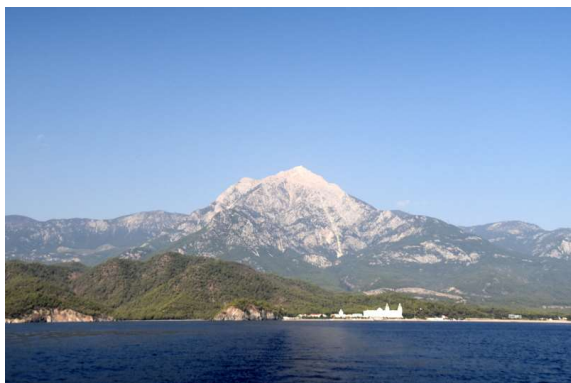
Še v kratkih hlačah in majici mi je vroče, ko greva malo pred mrakom naokoli. V barki in v kokpitu je 28 stopinj. Vračava se ob desetih zvečer. Temperatura je padla na 25 stopinj. Cel večer nosim s seboj jopo, da bi se oblekel, ko zahladi. Ne oblečem se. Nisem mazohist.

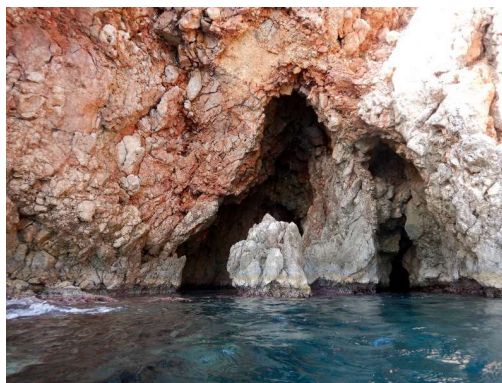
ob pol osmih zjutraj se sonce dvigne pokonci; fotko naredil kapitan Male

ptič se je skril pod dinghi, ker ga je napadal drug ptič, je kar pelje letelo naokoli

v sosednjem zalivu pa ogromen hotel, v ozadju borov gozd in mogočna gora Tahtali

na treh otočkih je veliko manjših jam, žal tudi veliko vala; nisem preveč notri rinila, ker so ostre skale, školjke

gološkrgi polž (*Flabellina trilineata*), velik max 2cm, če ne bi bil tako živahnih barv, ga ne bi niti videla; sva se pa oba mučila za fotko: morje naju je premetavalo sem in tja...

samo ena guletka nama je na koncu delala družbo na treh otočkih

malo pred našo Malo zagledam pod seboj človeka potapljača, umetnega vse za turizem

Inciryalisi koyu, v ozadju (gozdu) Phaselis

v ozadju arheološko mesto Phaselis, na plaži kopalci

turistično mesto Kemer ima v naši marini celo McDonald svojo prehranjevalnico

avtomat hrana za mačke ali pse za eno samo turško liro (ne moreš verjeti)

mladi ulični rockerji

2. november 2022, sredo

Kemer

Danes je na sporedu izlet z avtom. Najprej greva v hribe. Peš sva se namenila narediti 2365 m višinske razlike. In sva jih. No, ob majhni pomoči. Prvih 700 m nama pomaga Ford, potem pa Doppelmayr. Gora je Olimp (itak so bili v antiki vsi malo večji grički Olimpi. In tam so prebivali bogovi. Pravzaprav, še vedno prebivajo. Zamrznjeni v času. Osebnost sva srečala Zevsa in Hero.

Žičnica je bila zgrajena pred petnajstimi leti, a dokler nisem prebral konstrukcijske table, sem bil prepričan, da je stara največ eno leto. Tako lepo je vzdrževana. Narava pod njo je tudi zelo lepa. Narodni park. Nekaj podobnega sem doživel le še v Venezueli, ko smo se pred leti peljali iz Meride na Pico Bolivar. Od listnatega gozda v soteskah ob morju preko borovcev in srebrnih jelk do popolne golote na vrhu. Zelo lepo. Na vrh se da priti tudi brez pomoči Forda in Doppelmayerja. Peš ali s kolesom. Planinska pot je lepo izdelana. Mislim, da bi se tudi tukaj naši vase zagledani planinski zanesenjaki lahko prišli česa naučiti.

Naslednja postaja je Mount Chimaera. Hrib, pod katerim živi pošasti Himera. Že od antike namreč pobočje gori. Večni ogenj pod Hefajstovim templjem. Iz zemljine skorje uhaja metan in ta gori na površju. Prvič sva videla nekaj takega in moram reči, da sva bila oba nad pojavom navdušena. Res, da je za ogled tega potrebno neprimerno več hoje, kot za obisk Zevsa in Here na vrhu Olimpa, je pa vredno narediti tisti kilometer v breg (in se ob tem dvigniti za dvesto višinskih metrov).

Nadaljevanje izleta je bilo sicer zanimivo, a hajlajte sva že obdelala. Čisto spodobne razvaline antičnega Phacelisa, ki so ga ustanovili Rodočani pred 2.500 leti se niso mogle kosati z večnim ognjem. Sploh pa ne ob upoštevanju vstopnine za kamne, ki je pet evrov, v primerjavi z enim evrom za ogled večnega ognja. Kdo bi le razumel vrednotenje v turistični industriji.

Za konec dneva se odpeljeva skozi globoko sotesko v hribe na ogled bizantinskega gradu in neke jame. Oboje je praktično skupaj. Niti prvo, niti drugo pa (vsaj meni) ni tako zanimivo, kot ogromna platana (obseg ima menda 28 metrov), ki se tudi nahaja tam.

Kakorkoli, pomlad se je že začela. Novembra. Spomladi cvetijo zvončki in ciklame. Tako smo se učili v šoli. Ni kaj, počasi

se bo potrebno spraviti nazaj na barko, če je pomlad tu.

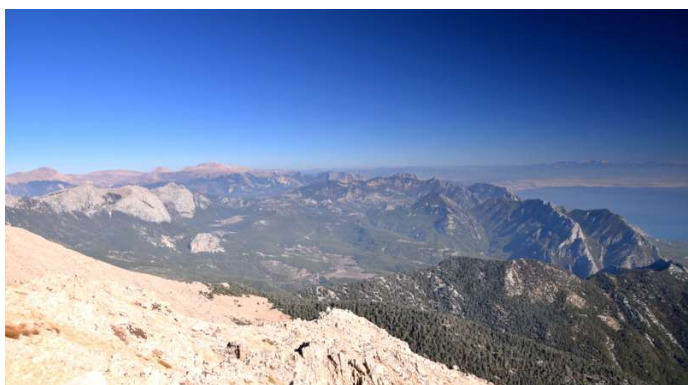
Ko pade noč, je na sporedu le še šoping hrane za naslednje dni, vračilo avta in večerja. Na klepetu po večerji se nama pridružita Hilal in Nedim in danes je postal jutri, ko pišem te vrstice.

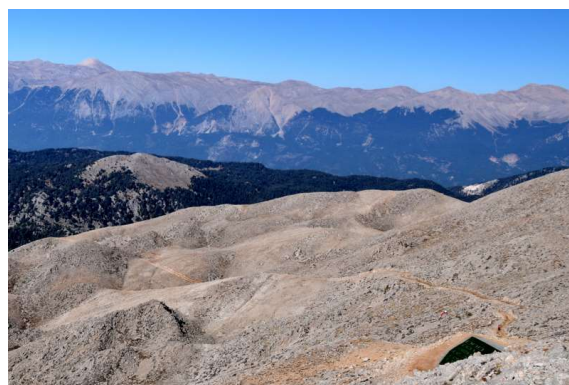
z gondolo na 2365nm;na 700nm se me je polotila rahla višinska bolezen;k sreči sem se hitro normalizirala

čudovit sončni dan, vidljivost zelo dobra na okoliške hribe...

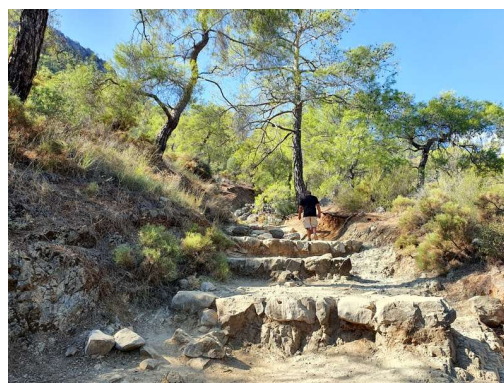
... in morje

na vrh Thalati lahko prideš tudi peš ali s kolesom po urejeni poti

v sami stavbi je poleg manjše oštarije tudi molilnica

pot na vrh hriba Chimera (Yanartaş) ni bila ravno prijetna

na pobočju na mnogih koncih ogenj šviga

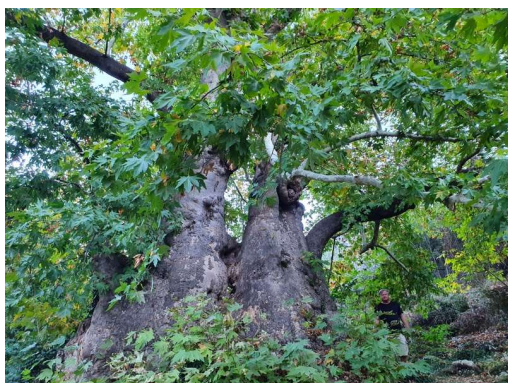
Phaselis

vožnja po soteski, nad reko oštarije; dežja že dolgo niso videli

ciklame in zvončki so malce pomešali letni čas; menda pa tudi v SLO raste že teloh?

stara platana obseg 28m

jama, 150m pod zemljo s kapniki (Gedelme Magarasi)

3. november 2022, četrtek

Kemer - Inciryalis koyu

Danes je zajtrk pečen, ko imamo pa elektriko za indukcijski šporhet. Po zajtrku ima Vesna ima žehto. Pralnica je zelo poceni in to se splača izkoristiti. Jaz naredim sprehod po mestu, do pošte in nazaj. Samo razglednice bi rad vrgel v nabiralnik, pa to v Turčiji ne gre tako enostavno. Nabiralnikov ni. Nihče več jih ne uporablja, vse imajo urejeno elektronsko. Če pa slučajno že kdo trmoglav in hoče oddati pismo, mora na pošto. Med delovnim časom, kakopak. In grem tudi jaz. Gužva je. Naredim se stranca-u-tom-gradu (kar pravzaprav niti ni prav velik blef) in varnostnika vprašam, kje je nabiralnik. Ni ga, mi pove (kar itak vem) in da naj ne skrbim, saj bo on poskrbel za moje razglednice (na to sem računal, jasno). Vzame jih, odrine čakajoče pred okencem (to lahko naredi, saj je vendar oblast) in da moje razglednice direktno mojstru za šalterjem. Ponosno se obrne k meni in pokaže, da je vse urejeno. Lepo. Ampak, še lepše bi pa bilo, če bi imeli nabiralnik.

Popoldan končno izplujeva. Najprej spumpava drek (ki ga ni), da dobiva certifikat za naslednja dva tedna. In potem naprej. Toliko časa sva mečkala in klepetala, da imava popoldanski termični veter točno v kljun. Nabijava v veter, val in tok.

Razdalja je kratka, nekaj milj, in ura je kasna. Če hočeva pristati pred nočjo, morava motorirati.

Na sidrišču je nekaj vala, ki se bo sicer z nočjo umiril, a ga je ob sidranju toliko, da ne zakurim roštilja. Meso bo danes v ponvi. Tudi plavala nisva, prepozno je bilo. Bova pač jutri nadoknadila. Oboje.

Še nekaj dni naj bi bilo lepo sončno in toplo, potem bo padlo nekaj kapljic. Če bo. Vremenske napovedi se spreminjajo iz dneva v dan.

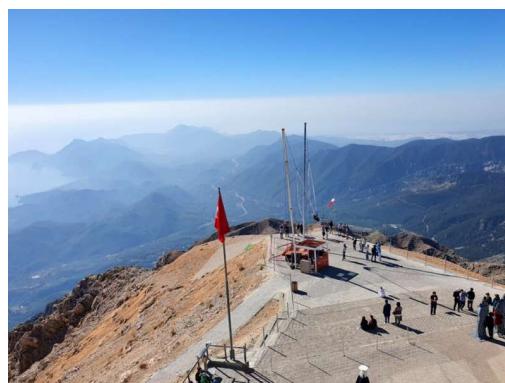
danes bila cel dan delovna; nič pohajkovanja po Kemerju, tako, da bodo fotke zadnjih par dni; na fotki Kemer zvečer - nakupovalna ulica

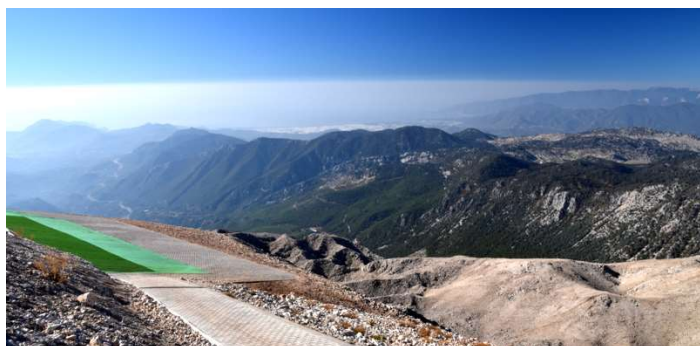
prvič sem si naročila sladico kunefe; v posodi pečen kadaifi s sirupom in kajmakom; za povrh pa še sladoled; kalorijska bomba za 45TL

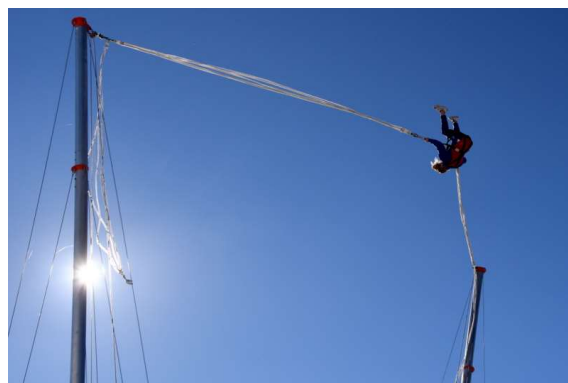
beydaglan Sahil Mili Parkče ni naravnega slapa, ga Turki naredijo kar sami

pogled na spodnjo teraso (Tahtali)

s Tahtalija skačejo tudi padalci-urejena, pripravljena steza

sky park Tahtali

čudovite smreke, jelke (Tahtali)

na plaži Čirali je še vedno kar nekaj obiskovalcev

na poti do vrha Chimera/ognja, so ob poti vsakih 100 m koši za smeti in na košu napisano pri katerih metrih si že; dobra ideja

Phaselis - glavna ulica starega trgovskega središča

Tahtali - urejena kolesarska / peš pot

zelo dobro ohranjen grad blizu jame s kapniki

4. november 2022, petek

Inciryalis koyu - Ceneviz koyu

Ko v kokpitu pijeva jutranjo kavico, se mimo pripelje ribič in nama podari deset mandarin in granatno jabolko. Kar tako. Česa podobnega nisva doživela že od Pacifika. Tam je bila to stalnica. Lahko se mu samo še zahvaliva in že ga ni več.

Naju tudi ne. Po zajtrku dvigneva sidro in se odpeljeva v nekaj milj oddaljen zaliv. Manj turističen je in Vesna računa, da bo pod vodo več za videti. Nad vodo sva itak v novembru (skoraj) sama tako tu, kot tam. Ali kjer koli drugje.

Ob zalivu poteka planinska pot, če se temu lahko tako reče. Veliko pohodnikov je šlo mimo in nekateri so ustavili, odložili nahrbtnike in se osvežili v morju, preden so pot nadaljevali. Nekaj jih je tukaj ostalo dlje časa. V borovem gozdičku za plažo je videti šotore. Dopoldansko brezvetrje izkoristijo tudi suparji in kajakaši. Veliko jih privesla iz miljo oddaljenega zaliva s hotelčki, kjer so jih najeli in se tukaj pridružijo tistim, ki so preko hriba prišli peš. Idilično.

Ko se začne dvigovati veter, izplujeva. Nocoj bova prespala v zalivu, kjer sva že bila in kjer je popolnoma mirno. Ampak.

Ne bo idilično. Vesna je zbolela. Kot kaže, je bila predolgo v morju in se je podhladila (čeprav ima morje 24 stopinj). Zebe jo in trese. Planiran roštilj odpade, logično. V salonu dvignem mizo. Jedla bova notri. Pa tudi to ne gre. Jem samo jaz, ona je popolnoma premražena in se greje pod dvojnimi odejami. Jesti ji sploh ne paše. Še topel čaj pije z muko. Zvečer ima tudi vročino. Skoraj 39 stopinj. To pa ni več nepomembna vročina. Hmmm...

organizirano supanje

Atbuk Koyu; na obali več mladih, ki so prišli s festivala, ki so ga imeli v hribih (ala hipi druženje); vsi so se kopali nagi, kar je neobičajno za te razmere

moreno sem ujela zadnji trenutek

ogromno voščenih morskih vetrnic; drugega pa nič posebnega

na obali Ceneviz Koyu niso samo goske je tudi zajček

5. november 2022, sobota

Ceneviz koyu - Akseki koyu

Zjutraj je Vesna bolje, ni pa dobra. Počiva. Vreme je mirno, vala in vetra ni, počitek je prijeten. Se pa počasi bliža ciklon. Relativna vlažnost, ki je bila nekaj zadnjih tednov okoli 30%, se je dvignila na 60% in pod visokimi vrhovi v okolici so se naredile meglice. Tahtali ima kapo.

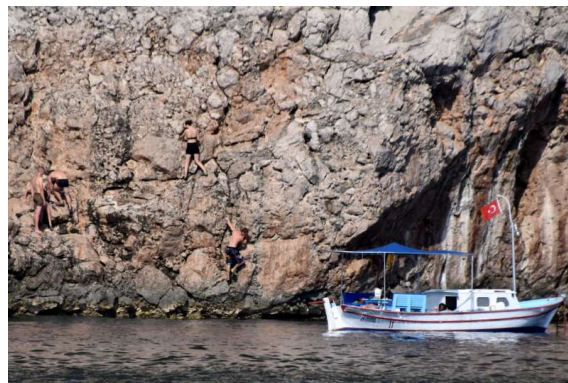
Ob enajstih vendarle izplujeva, si spotoma ogledava nekaj potencialnih zalivov in po uri in pol sidro spustiva v sicer precej odprtem zalivu, a v današnjem vremenu popolnoma mirnem. Za kopanje. Moje. Vesna iz razumljivih razlogov danes ne gre v vodo, čeprav je v okolici kar nekaj zanimivih jam na nivoju morja. Bo že moralo počakati na kdaj drugič.

Popoldne sva se nameravala prestaviti na drug konec zaliva, pa se nisva. Tukaj sva sama, tam bi bila v družbi lokalnih izletniških bark. No, saj tudi sem je ena priplula, a je kmalu tudi izplula. Konec koncev, november je že in turistov ni več veliko.

Meso je že tretji zaporedni dan končalo v ponvi. Samo za mene se mi ne ljubi kuriti. Vesna praktično nič ne poje. Popije pa veliko čaja. Jaz ne pijem čaja. Toliko pa spet nisem solidaren...

Sazac Koyu

prosto plezanje

sidrišče kjer bova danes prespala Akseki Koyu

6. november 2022, nedelja

Akseki koyu - Finike

Če bi bili v tem samotnem zalivu petelini, bi se zbudili, ko sem prižgal motor. Vetra ni, tako kot je bilo napovedano. Dežja ni (še oblakov ni), tako kot ni bilo napovedano. Spotoma se ustaviva na otoku Sulu Adasi, kjer sem zadnjič videl veliko turističnih ladij. Lahko bi se sidrala na zmerni globini, bliže ob obali je dno skalnato. Za kopanje je primerno, kadar ni premočnega vetra.

Nadaljujeva v Finike. Današnja plovba, kjer sem se bal, da bova srečala nekaj kapljic, je tako pod streho. Dobesedno. V lepem sončnem in popolnoma brezvetrnem vremenu naju marinerota privežeta. Vse, kar je bila najina naloga, je bilo, da sva spustila fenderje in dala v vzvratno prestavo. Voila!

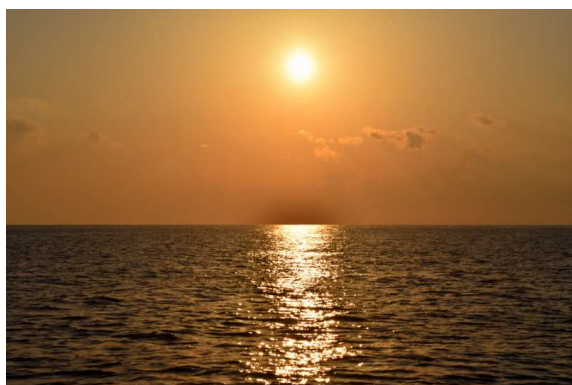
Setur marina v Finikah je socialna marina. Nekaj deset bark je živih, ljudje se družijo v skupnih prostorih, danes je BBQ evening. Razmišljam, če bi to bila opcija tudi za naju. Za zimovanje. Zato greva na ogled mesta. Hitro, preden bo (napovedani) urnebes, čeprav nič ne kaže na to. Vreme je prijetno sončno. Ustaviva se na kosilu. Cene so (spet) smešno nizke.

V ribarnici/gostilni stane kilogram na mizo servirane bele ribe okoli deset evrov. V Dalmaciji ali Grčiji nisem videl cene pod 50 evrov. Pa še to za najcenejše, na (plinskem) žaru pečene ribe. Brez omake in poštene priloge. Odločiva se, da bova zvečer birtijo preverila. Če le ne bo urnebesa.

Ob petih popoldan padejo prve kapljice. Ob šestih popoldan ni več kapljic. Vendar je bilo preverjanje gostilnice neuspešno. Dva razloga sta bila. Prvi je bil, da ni bilo proste mize. Novembra. In drugi, da ni bilo več ribe, ki sva si jo zaželela popoldan. Ker je nisva poznala, sva celo knjigo kupila na Amazonu in se podučila, da je to precej redka vrsta v tem delu sveta. In zelo okusna.

Ni bilo druge, kot da sva zavila v drugo oštarijo, ki ni tako fancy, je pa zato cenejša od že tako poceni gostilne. Za barbune (rdeče muletke) in kozice z veliko prilogami sva plačala 13 evrov. Turistična industrija je očitno Finike na daleč obšla. Še pивce v lokalu z živo glasbo za lahko noč je po sindikalni ceni.

Ponoči je napovedan dež. Če bo. Na radarju za enkrat ni še nič videti.

kapitan ropotal po kuhinji še v temi, izpluli ob sončnem vzhodu (7,30)

počasno motoriranje proti današnjemu cilju

Sulu Adasi, del otočka v senci, del na soncu, zanimive barve kamnin; snorklarija bi sigurno bila zanimiva

vhod v marino Finike

Setur marina Finike

oštarija, ki peče na drva ima zelo visok dimnik

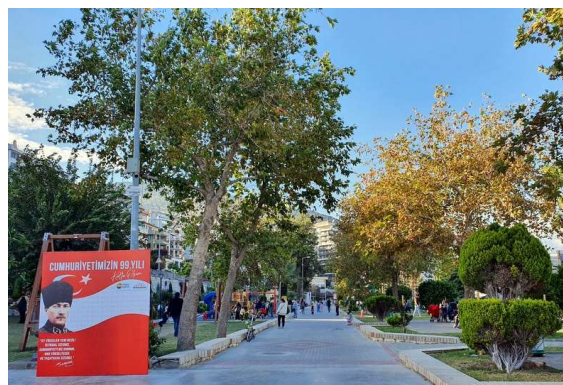
fanta sta si naredila preprosto palico iz veje, laks, zvonček, kljukica in nekaj trnkov za manjše ribice očitno ne potrebuješ fensi opreme :)

reka priteče v morje

druga ali tretja ulica v vrsti Finike

park z otroškim igriščem

Aleksandrijski pompano oz. Afriška nitka je ribica, katero sva si želela poizkusiti, vendar so nama jo že prodali do večerje... bo treba v bodoče tudi ribo rezervirati :) ...le kako

je ta riba zašla na ta konec morja?

pečeni barbuni, kozice s čilijem in česnom pečeno ter več vrst solate

7. november 2022, ponedelje

Finike

Dež se je pojavil v jutranjih urah. Ob devetih ga ni več. Bilo ga je premalo, da bi opral Malo. Jutri jo bom moral sam. Tudi dnevni dež se ni prikazal. Ciklon je potoval južno in nam ni namenil dežja.

Zato greva lahko naokoli brez strahu, da sva doma pozabila dežnik. Veliko stvari imava danes v načrtu. In vse sva uredila, razen nakupa (kitajskega) instrumenta, ki mi je zgorel v požaru pred nekaj dnevi. Lokalna šivilja nama naredi prevleke za sedala v kokpitu. Cena je sindikalna. Kupim nov 5A kabel za polnjenje telefonov. Cena je sindikalna. Kupim trikrake trnke za refresh vabe. Cena je sindikalna. Kupim zdravilo Nolpazo. Cena je sindikalna. Kupim rokavice. Cena je sindikalna. Popravijo mi telefon. Cena je sindikalna.

Nameraval sem kupiti sprej za impregnacijo biminija v lokalni čendleriji, pa ga nisem. Za Star Brite lubricant spray so hoteli imeti okroglo 50 evrov. Cena je oderuška (celo za navtike). Po svetu sem to kupoval za dobrih 10 dolarjev. Kupil sem ga nato v lokalni fereteriji. Za 2,50 evra. Cena je super-super sindikalna. Ni Star Brite, ampak turški ekvivalent (tudi sedaj uporabljam ekvivalent, slovenski ekvivalent). Kupil sem jih več. Na zalogo.

Ker je hrana v Turčiji precej cenejša, kot v Grčiji, sva jo tudi kupila nekaj na zalogo. Tako, kjer rok trajanja ni problematičen. Na primer, v Grčiji sva nakupila alkohol, tukaj sva nakupila kavo. Nekaj hrane sva pa kupila tudi za sproti. Ovčko, recimo. Pri mesarju. Zanimivo mesnico ima. Na steni za njegovim hrbtom visi meso. To je običajno. Med pultom in stranko je vitrina z mesom. Tudi to je običajno. Za strankinim hrbtom je kavč. To najbrž ni več običajno. In na tem kavču sedijo trije moški in pijejo čaj. V mesariji. To me bo pa kdorkoli težko prepričal, da je običajno. Kakorkoli, ovčko (ki je v Turčiji res dobra!) imava, oglje tudi, jutri še zaliv najdeva in rajanje se lahko začne.

Marina je sindikalna, zato me zanima, koliko stane zimovanje za Malo? Tri jurčke, kar je trikrat toliko, kot bova plačala na Samosu. Res, da je tukaj lepše (toplejše) vreme in da je marina sindikalna, a ne vem, če je razlika v ceni vredna tega. Itak bova v času zimovanja v Ljubljani.

Vesna je zavila na masažo. Tako, kot za vse storitve v Turčiji, se ni potrebno naročati. Potrkaš, vstopiš in si na vrsti. Za 13 evrov so jo dve uri pedenali. Nikoli še ni bila na turški masaži in to je bilo nekaj novega tudi zanjo. Druga ali tretja najbolj zanimiva masaža v življenju, pove. Najbolj zanimiva je brez dvoma še vedno tista z Madagaskarja (pri maserki doma na zakonski postelji).

Prehranjevala sva se po oštarijah. Vsak zase. Dobro in obilno sva jedla in cena je bila sindikalna. Zvečer zavijeva še na dve pivi. Cena ni bila sindikalna. Dve pivi sta dražji, kot kosilo. Za pivo plačava dobre 3 evre.

muzej na prostem v Finike

Tone nabira korake in najde oštarijo na vrhu hriba s pogledom na Finike

mesto Finike ima dobrih 10.000 prebivalcev

Tonetovo današnje kosilo, ovčji ražnjiči s prilogami

tukaj se je začel moj masažni paket: spa/vroča voda/milnica/pilling in nato v sosednji sobi klasična masaža, masažni strojček/na koncu pa še maska za obraz...zanimiv predvsem prvi del na tej topli marmorni plošči

medtem, ko sva čakala, da šivilja zaključi z delom, sem pojedla še jaz svoje kosilo, pekoče seveda...

Finike by night

8. november 2022, torek

Finike - Gokkaya limani

Najprej na sprehod. Jaz. Vesna se gre sproščat. V Migros. Vreme je sončno, lepo. Spet je topleje. Včerajšnja hladna fronta je le še spomin. Preko dneva se danes segreje na 23 stopinj. Opoldne izplujeva, smer zahod. V Gokkayi sva zmenjena z Mr. Oka, turško barko. Veza je, kakopak, Bogdan. On jih pozna iz Črnega morja.

Računal sem na bočni veter, imava pa udare olujne bonace iz svih smjerova. Motorček poje in po dveh urah se izpoje. Sidrana sva ob Mr. Oki. Tuncel in Mukkades naju takoj povabita k sebi. Medij posredovanja povabila je, jasno, WhatsApp. Vse je WhatsApp v Turčiji. Podobno, kot sva doživela že v Egiptu. Šifrirana sporočila, da slučajno ne bi kdo prisluškoval našemu sila pomembnemu dopisovanju.

Mukkades je pripravila "small meze". Še dobro, da nima večje mize. Več različnih mezic sva imela le na onem fascinantnem zajtrku v Kučukkuyu. Jasno, da je več kot polovica ostalo nepojedeno, kljub temu, da je bilo vse izbrano odlično, a brezmesno. Čečena sta po poreklu, čeprav že nekaj generacij živi v Istanbulu. Če se tako je v Čečeniji, jo morava dati na spisek must-see in to neodvisno čim prej preveriti.

Že ko sva se odpeljala na obisk, je motorček čudno predel, nazaj grede pa niti pomislil ni, da naju bi zapeljal. Plan B so v takih primerih vesla. In ko sva doma, se spravim k popravilu. Hitro je bil outbordek popravljen, hitro. Ventil za bencin sem odprl in takoj je začel presti. Ah, ja...

Mukkades iz jadrnice Mr.Oka je pripravila malo mezeja ...čili cutney je sama naredila, super,pa tudi še nekaj drugih marmelad, bučne polpete, vegi kefte (zelenjava,bulgur,leča itd.) itd... vse odlično!

Mukkades in Tuncel sta zelo simpatičen par in čas v njuni družbi je hitro minil

pa še en skupni selfie za spomin

9. november 2022, sredo

Gokkaya limani

Mr. Oka je bogatejši za eno plinsko jeklenko. Preden Tuncel in Mukkades izplujeta za Finike jima podarim bombulo, ki sem jo kupil za rezervo in potem ugotovil, da je ne spravim v Malin gas locker. Tako smo bili vsi zadovoljni. Ne vem, kdo bolj. Jaz sem se znebil za naju neuporabne nevarne robe. Nimam ideje, kje bi jo lahko odložil. Verjetno bi jo moral odnesti v plinarno. Kar v koš za smeti polne plinske jeklenke res ne morem odložiti.

Danes se ne bova premaknila. Vesna službuje, jaz berem (po izboru mojega telefona). Roštilj zakurim že za kosilo. Ovčka je bila dobra. Zakurim ga tako temeljito, da si še za večerjo lahko spečem kofte. Vesna se ne pridruži. Pravi, da toliko mesa enostavno ne more pojesti. Jaz ga lahko!

Prava milina je sedaj bivanje po zalivih. Morje je kot jezero in še vedno poletno toplo, zasedenost sidrišč pa zgolj simbolična. Nocoj bomo tri jadrnice in ena naseljena guletka (privezana na obalo, daleč stran od ostalih). Prostora je ogromno. Le luna, ki je bila včeraj polna, in je tudi popolnoma mrknila (na našem koncu sredi dneva, sic!) crkuje in bo vsak večer kasneje na nebu. Hja, vsega človek res ne more imeti...

SY Mr.Oka se pripelje mimo in poslovi od naju

onadva gresta v Finike, midva pa ostajava na istem sidrišču

pastir zjutraj pripelje svojo čredo koz v zaliv

10. november 2022, četrtek

Gokkaya limani - Yesilkoy

Zjutraj je 0,00 vozlov vetra. Prilika, da s silikonim sprejem posprejam bimini. Storim to. Bogato. Tako bogato, da mi je žal, da nisem kupil več sprejev. Bom pa drugič. Pogledam, kdaj bo dež, da preverim, kako deluje turški sprej. Sic! Ne bo ga. V naslednjih desetih dneh imava napovedanih 0,00 mm padavin. Kasneje pa ne bova več tukaj. V Grčiji bo veter in dež, samo to mi nič ne koristi. Tam so cene te robe čisto druge.

Vetra ni cel dan. Motorirava na ekonomičnih obratih, kot se je izrazila Petra. Plovba je sicer hrupna, a ležerna. Plovil okoli naju skorajda ni in ni potrebe po stalnem nadzoru okolice. No, guletk in lokalnega pleasure crafta ni, jadrnic je kar nekaj in imajo skoraj vse AIS. Same tuje. Očitno je čarterja in guletnega turizma za letos konec.

Če ne loviš ribe, je tudi zelo verjetno ribe ne ujameš. Če jo loviš, sta pa dve možnost. Ali jo ujameš za hrano ali pa za šport. Jaz sem se danes odločil za drugo varianto. Catch and release. Oboje v morju. Ej, kako si je Vesna oddahnila!

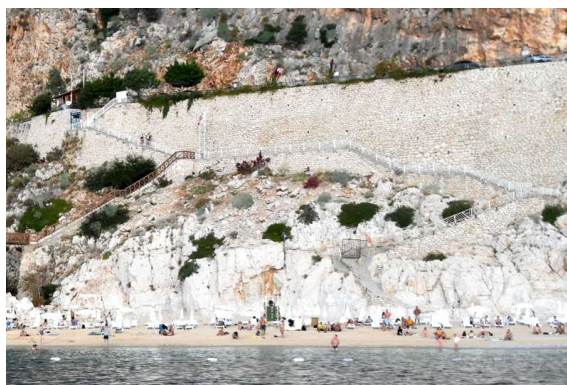
V Kalkan greva. Spotoma obujava spomine in zapljujeva mimo plaže Kaputaş. Desetega novembra je plaža precej polna. Neprimerno bolj, kot morje. Samo predstavljam si lahko, kako tukaj izgleda julija in avgusta. Pred 33 leti nas je bilo sredi poletja manj kopalcev, kot jih je danes. Živela turistična industrija!

Sidrava se v Yesilkoyu. Pred nekaj tedni je bilo še gužvasto in samo nekaj se nas je uspelo sidrati brez vezanja na obalo. Danes sva sama. Morje ima še vedno istih 24 stopinj, kot takrat. Sonce še vedno tako greje, kot takrat. In jaz počnem tisto, kar sem takrat. Zaplavam okoli barke v kristalno čistem morju. Vesna je na meji vročine, iz nosa ji kaplja in kreha. Ne upa si v morje.

Potem, ko sem spral ves pot današnjega dne, zakurim roštilj, Vesna pripravi kofte in kilca mesa roma na mrežico.

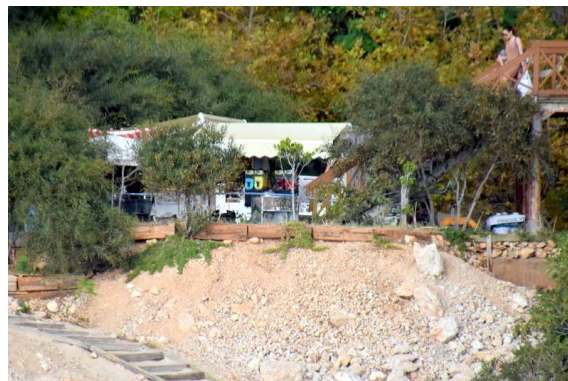
kanjon, pod kanjonom pa Kaputaş plaža

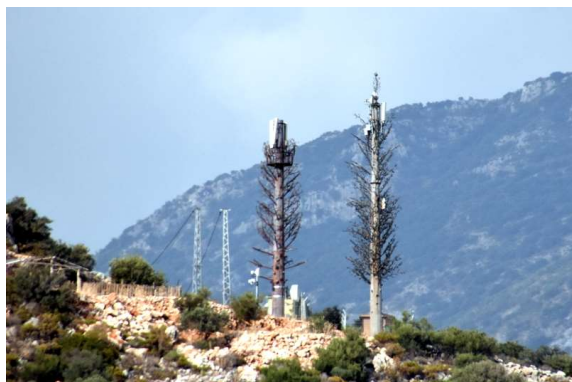
spomnim se nešteto stopnic do plaže....no, še danes so :)

v spominu čudovita mivka in takrat je bil val, tako, da smo se metali v morje je pa zanimivo koliko ljudi je bilo danes na plaži=sredi novembra!

dobrih 30 let ni bilo oštarije, bili so pa fantje, ki so hodili od turista do turista in ponujali: fanta/cola very cold

bolj slaba kamuflaža za oddajnike

11. november 2022, petek

Yesilkoy - Fethiye

Ponoči sva po dolgem času doživela nekaj malega vetra. Namesto 0 Bf je bilo 3 Bf. Ko izplujeva je spet 0 Bf, a kmalu se nama naredi 3-4 Bf bočnega vetra s kopnega. Ala burin. Lepo in hitro jadrava. Prehitro za ribe. Ne morejo ujeti vabe. Danes nisva ujela nič. Niti športno, kaj šele prehranjevalno. A vsega lepega je kmalu konec in potem spet prede motor. Zapeljeva se mimo Olu deniza in obujava spomine. Ko smo bili tukaj družinsko, še ni bilo žičnice na hrib za to svetovno znano laguno. Tudi čarterskih bark takrat še ni bilo. Sedaj jih je (kljub novembru) še vedno veliko.

Ece marina v Fethiyah naju noče, danes imajo čarterski dan. Izmena je in padalcev ne sprejemajo. Yes marina naju vzame za eno noč. Butik marina. Je malo dražja in malo dlje od centra mesta, kot Ece marina. Pravzaprav sva se ustavila v Fethiyah samo zato, da dokupiva tepihe, ki sva jih ad-hoc nabavila prvič. In malo falila z merami. Cena tepihov je itak sindikalna in skrojeni so v trenutku. Brez naročanja, brez čakanja. Edina resna postavka je cena marine.

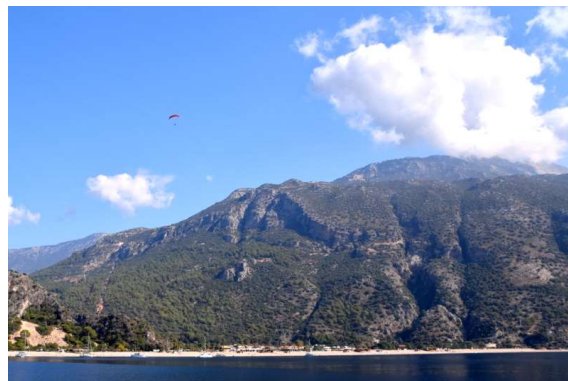
Vesna si nakupi v Waikikiju nekaj toplih zimskih oblačil. Jaz sem to naredil že v Češmah. In do danes podnevi še nisem oblekel dolgih hlač, razen tisti dan v Finikah, ko je bil napovedan prehod hladne fronte z dežjem. In potem je z mene kapljalo in curljalo.

Včeraj sem dobil od Turkcella na kupe SMSov, da so mi preklopili iz prepaid na postpaid in kakšne vse ugodnosti imam zato. Verjetno res, le da mi je potem simka nehala delati. To se mi ne zdi ravno ugodnost, ne glede na to, kaj o tem meni Turkcell. Pa sem zavil v njihovo poslovalnico in po četrto ure tudi odvil. Nič niso rešili. Tako pač je pri Turkcellu, so rekli. Lastništvo moje cifre so dali nekemu drugemu in on si je zamislil, da bi bil postpaid. In sedaj jaz tega ne morem več uporabljati za klicanje, sprejemam pa še vedno vse njegove klice. Hmmm... Saj, prav hude škode mi niso naredili, na barki sem na WiFiju (Vesnin Turk telekom dela brezplačno), po oštarijah sem tudi na WiFiju, če pa slučajno sam kje vandram, imam pa itak zastoj 1 GB, ki mi ga je podaril naš telekom, ko sem kupil minute za pogovore (kar potrebujem, da lahko govoriva s Slovenijo po sindikalni ceni). Čez nekaj dni pa tako ali tako odhajava iz te dežele in se bova oba prekopila na EU operaterje. V življenju sva uporabljala vsaj 100 različnih simk različnih operaterjev in nikoli nisva imela podobnih težav. Vsaj spomnim se ne. Naslednjič bom pač vzel drugega operaterja. Simpl.

Kakorkoli, pred spanjem zavijeva na večerjo in spet jeva nekaj novega in dobrega.

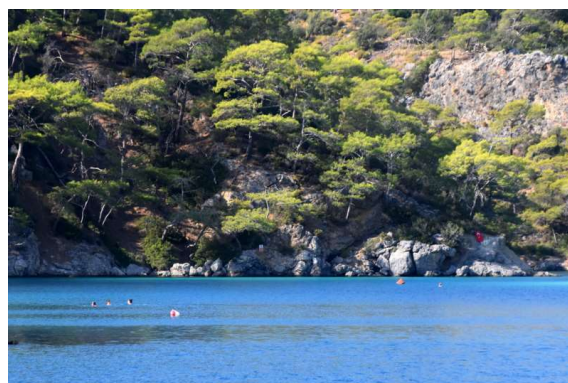
plaža Oludeniz je navkljub novembru še kar obiskana

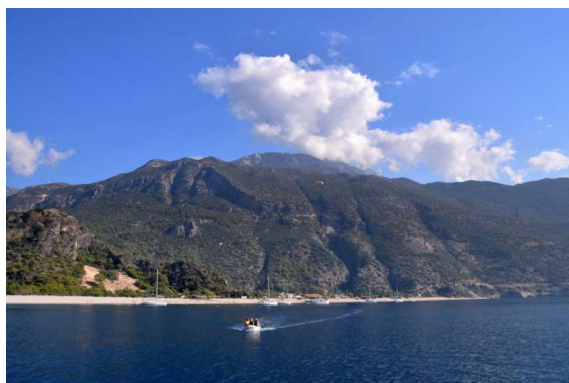
pa še nekaj fotk iz Olu deniz

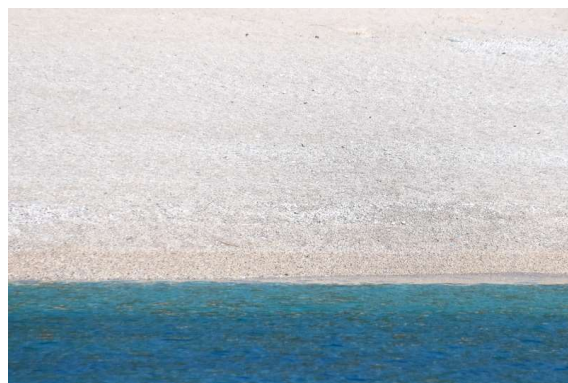
polno nebo jadralnih padalcev

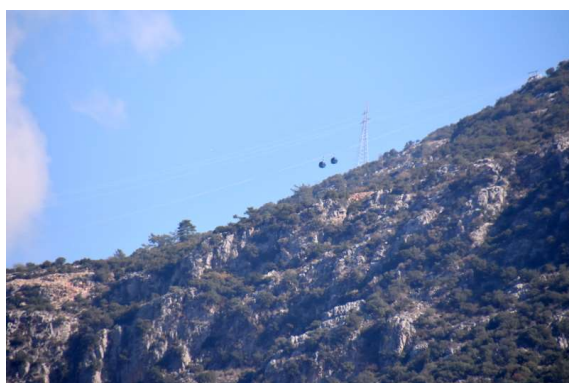
od tukaj naprej se lahko samo še plava do lagune; vse kar je na motor je prepovedano....

....ampak čarteristov to ne moti, oni se mirno peljejo v laguno s full gasom

če si ljubitelj mivke...

gondole nad plažo

pa še neobljuden konec plaže čudoviti kontrasti

kofte na žaru, mlad sir, paradižnikova omaka, lepinja, zelenjava Tone je rekel, da je bilo odlično

v palačinki kozice, nato pa vse skupaj gratinirano v lončeni posodi; dobro

12. november 2022, sobota

Fethiye - Caygagiz koyu

Ko prižgem motor, zbudim peteline. Izplujeva v popolni bonaci. Po nekaj urah se naredi toliko vetra, da lahko počasi jadrava. 2-3 Bf, bolj kot ne od zadaj. Prepočasna sva za ribe. Plavajo mimo vabe in naju prehitijo.

Zato je pa dan neverjetno topel in sončen. V kokpitu je bonaca (veter, kolikor ga sploh je, je od zadaj) in moram se popolnoma sleči, da mi ni vroče. Vesna dela v kabini, kjer je hladneje (a še vedno 27 stopinj). Počasna plovba z metuljčkom me uspava in medtem, ko Malo proti cilju usmerja vetrni avtopilot, mirno spim v kokpitu. Jadrnica je kar nekaj v okolici, računam pa na to, da oni ne spijo sredi dneva. Drugega prometa sredi novembra ni več. Iz spanja pravičnega me zbudi šele »wind shift alarm«. Vstati je potrebno in premetati genovo na drugo stran. Koliko dela imam, pa sam sem za vse!

Sidrava se v zalivu, kjer se je potrebno (načeloma) vezati na obalo, a sedaj ni več gužve in za Malo se najde prostor tudi sredi zaliva, da se lahko lepo vrtimo na sidru.

Danes je Martinova sobota. Pojedla sva med potjo (na mojo srečo ne ptiča in zelja, ampak svinjsko ribico v dobri omaki in s sladkim krompirjem za prilogo), flaško pa odpreva in Martinu nazdraviva šele, ko je sidro lepo zakopano v mivki.

sidrišče Caygagiz Koyu

sosed ima zelo dobro pozicijo, je pa vezan na obalo; danes smo samo štirje na sidrišču

ker nimava mladega vina, sva nazdravila kar s starim

veselo martinovanje vsem, ki ga praznujete

13. november 2022, nedelja

Caygagiz koyu - Bulgaz koyu, Bozborun

Jadra sicer dvignem, jih pa tudi takoj pospravim. Cel dan motorirava. Še največ vetra je bilo 2 Bf, točno v nos, med Simijem in turško obalo. Nama pa pomaga tok, ki ga imava večinoma od zadaj. Na trenutke je celo precej močan.

V zalivu pred Bozborunom pregledava nekaj sidrišč. Nobeno nama ni tako všeč, da bi ostala. Prvo ima sicer kristalno čisto vodo, ura je še primerna za plavanje, pa oba krehava in si ne upava v vodo. Saj, pod vodo bi bilo v redu, zunaj je pa ravno tistih 5 vozlov vetra, ki bi naju, kljub toplemu soncu, mokra hladilo. Tudi v Bozborun ne bova šla. Poznava ga. Zato tudi sidrišče pred lukco zapustiva, ker ne bi bila sama. Sidrava se v sosednjem zalivu. Za kurjenje bo tako večji mir. Porabiti je potrebno svinjino. Dokler še imava oglje.

V sredo popoldan imava po zadnjih vremenskih napovedih za področje okoli Kosa napovedan dež. Torej morava narediti clear-out pred tem, da bova bivakirala v cenejših grških marinah. Dež bo trajal nekaj dni. Po dežju se nama pa tako ali tako izteče najinih 90 dni in bi morala Turčijo zapustiti. Jo bova pač kak dan prej.

Plan je torej tak: v torek priplujeva v okolico Bodruma, v sredo zjutraj natočiva nafto in narediva clear-out, v sredo popoldan narediva clear-in na Kosu in se (odvisno, kdaj bo začelo deževati) sparkirava na Kosu ali Kalimnosu. Po dežju pa z južnimi vetrovi proti Samosu. Jasno, edini namen katerega koli plana je njegova menjava.

neobičajne katamaran; izredno nizek jambor

Kiseli-Kizil = lepa kristalna voda, bolj primeren le za kopanje

..za povrh pa v tem zalivu tri table, da ni dovoljeno sidranje; res pa je, da ni točno označeno od kje do kje je prepovedano, ker je na Navily označeno sidrišče in tudi več komentarjev

kamorkoli se ozreš, vidiš guletko na zimovanju

vsak možen konec kjer je primerno za zimovanje je zapolnjen z guletkami

Bozborun

Bozborun sva samo obvozila, sidrala se pred vasico ne bova, je kar nekaj jadronic

v marini Bozborun je videti veliko praznih privezov; vsi po vrsti kritizirajo marinerote, šefa marine (neprijazno), 30TL računajo za dinghi, če ga privežeš...

...bolj pomemben razlog, da ne greva je to, da morava imeti BBQ; pa menda ne bom vozila svinjine nazaj v Grčijo :) ...

14. november 2022, ponedelj

Bulgaz koyu, Bozborun - Palamut buku

Ne vem, kaj je narobe z ribami. Očitno še ribe niso več tisto, kar so nekoč bile. Vse se je spremenilo s pametnimi telefoni. Izgleda. Že dva dni namreč plujeva s pravo hitrostjo, pa se ribe ne ujamejo. Mirno plavajo vzporedno z vabo, nekaj časa v Turčiji in nekaj časa v Grčiji. Sploh ne pomislijo, da bi se pustile ujeti in dale predelati v pašteto.

Sem pa zato ugotovil nekaj bolj pomembnega, precej bolj pomembnega. Včeraj je Vesna vzela iz zamrzovalnika štiri zelo konkretne kose vratovine, ki so potem romali na žgaro. Ona je pojedla en kos. Ponoči sem zato spal gol in odkrit, pa še sem bil preznojen. Zjutraj si izmerim sladkor v krvi. Najnižji je bil v zgodovini mojih meritev. Rezultat te znanstvene raziskave nedvoumno kaže na povezanost svinjine na krožniku s sladkorjem v krvi. Sklep je jassen, da bolj jassen ne more biti. Svinjina, ne samo, da je zdrava, celo zdravilna je. Ali pa je to samo v kombinaciji s kajmakom in ajvarjem, bom z dodanim neodvisnim testiranjem preveril v Grčiji, kjer za kajmak in ajvar še niso slišali in v birtijah zraven vratovine servirajo limono. Limona preverjeno ni zdrava. Kisla je. Kislega človek ne mara. In kar organizem zavrača, organizmu škoduje, to se ve. Limona torej ne more biti faktor v tej raziskavi. QED.

Lepo sva plula, tretjino tudi precej hitro prejadrala z bočnim vetrom. Precej pomožnih ciljev sva imela, pa sva pristala že kar v glavnem cilju. V Palamutu. Vplujeva in možakar s kavbojskim klobukom in ptičjimi peresi nama pomaha in iz vode potegne mooring ter pomaga pri privezovanju. Menda je dečko legenda Palamuta.

Dolgo se ne ukvarjava z njim. Greva naokoli. V Palamutu sva bila pred veliko, ne spominjam se ga več najbolje. Po sprehodu tudi vidim, da se ga ne spominjam z razlogom. Ni se veliko za spominjati. Ena ulica ob obali in ob tej ulici neštavno mnogo oštarij. Še sredi novembra niso osamljene, še manj je pa osamljena te dni plaža. Nekaj deset turistov se namaka v morju in bivakira ob morju.

Midva bivakirava po oštarijah. Vesna tudi po trgovinah. Pokupi pol vaške lekarne. Zdravila kupuje na zalogo, vključno z antibiotiki in ostalo robo na recept. Polovična slovenska cena. Pred desetimi dnevi sem namreč v Kemerju kupil na bankomatu za stotaka lir. In tukaj naju je zagrabila panika, da nama bodo ostale. Zapravljava, kolikor se da in vse plačujeva v kešu. Dokaj uspešna sva. Samo za desetaka lir nama je še ostalo.

marinero s posrečenim klobukom obvlada privezovanje

prodnata plaža s kristalno čistim morjem, namaka se le nekaj kopalcev

zapuščene ulice

na pomolu polno ribiških mrež

še zadnji dnevi, ko lahko takole pozno popoldne sediš zunaj na sončku

Tone si je za kosilo letos zadnjič naročil ovčko (sač tava), vse je zmazal sam!

jaz sem kasneje naročila malo meze: variacije jogurta s čilijem, korenjem, mandeljni, bučkami ...itd... vsaka po svoje dobra ...

v t.i. marini je cela vrsta jadrnic, očitno so tukaj na zimovanju, ker sva bila edina živa na plovilu

je treba nekaj za večerjo ujeti ...

ob sončnem zahodu

ob osmih zvečer se le spraviva notri v oštarijo, oštir zakuri kamin

Ata turk na večih slikah, vsepovsod

Leto 2022

Grčija

15. november 2022, torek

Palamut buku - Kos

Zgodaj izplujeva, danes namerava prestopiti dva mejna prehoda. No, spotoma se ustaviva v Knidosu, toliko se nama pa spet ne mudi. Sedaj je tukaj prijetno, ker ni nikogar, poleti zna biti pa neskončno gužvasto. Potem pa v Bodrum, da se odjaviva iz Turčije. Veter je nekaj časa točno v nos. Motorirava. Potem se obrne in niha med 50 in 80 stopinjami. Jadrava. V tej drugi fazi sva precej hitrejša in na cilju sva pred planiranim ETA.

Natočiva goriva vseh vrst, kolikor je možno. Diesel je 80 centov cenejši, kot v Grčiji, bencin pa skoraj evro. V Turčiji vlada Erdogan. Po naših farških možeh je predstavljen kot zelo zaostal musliman. Ali je res? Prihranila (no, manj zapravila) sva okoli 325 evrčkov. Ki jih bova sedaj lahko zapravila za papico in pupico po birtijah. Kot vedno. Ni pa to točenje goriva tako, kot pri nas. Črpalkar med postopkom skuha dve dobri turški kavi in nama jih postreže. Lepo!

Z bencinske pumpe se prestaviva na carinski pomol. Agent naju že čaka. Naročila sva ga iz enostavnega razloga. Mudi se nama, ker bi rada danes tudi vstopila v Grčijo in se bojiva, da uradnikov ne bo v pisarnah, ko bova prišla. Ipak je izven sezone in prehodov meje ni veliko. Če sploh so. In med tem, ko bova mojstre za štampelj islaka po oštarijah, bo čas tekkel in na koncu bova prepozna. Naj jih on poišče še preden sva tam. Jutri je namreč napovedan dež. Hja, tako je to, če je človek v cajtnotu. Si je pa Vesna na pogajanjih izborila ugodno ceno (ker smo izven sezone verjetno njegova edina stranka v celem tednu) in možakar se je lepo potrudil.

Eno uro nama je pridelala še politika. Zelo redko se zgodi, da imam kakršno koli korist od politikov. Časovni pas sva zamenjala in deset milj predelala v manj kot eni uri. Pri privezovanju nama pomaga carinica. Ko ugotovi, da je Mala EU flagged vessel, je strumna: k njej nama ni treba. Jasno, da bi morala, samo njej se ne ljubi delati in potem je pač tako. Immigration policaj nama pogleda osebne in naju napoti na carino. Pa mu rečeva, da je teta rekla, da ni treba. Aja? Ja, potem pa ni treba. Je strumen še on. Po grški navadi je pač v vsaki luki na oblasti lokalni šerif, ki se trudi, da bi čim manj delal. Meni je tako tudi prav.

Za razliko od Turčije, je grški carinski pomol, hmmm..., no ja, južnobalkanski. Razbit. In za povrhu mu na strani ven štrli železje. In na ta pomol se je potrebno privezati. Tako veli oblast. In potem pripluje ferry (po grško s polnim gasom). In naredi val. Ta val nabije Malo v pomol. In imava razbit bok. Le kdo bo to plačal? Grška oblast, ki nama je predpisala, kam se morava privezati ali kapitan ferryja, ki se ne drži predpisov? Odgovor je jasen. Nihče od naštetih.

Potem se prestaviva v pol milje oddaljeno marino, ker se z neorganiziranimi Grki ne moremo zmeniti, kako bi se vezali v popolnoma prazni luki Old Harbor Kos in se priključili na elektriko. Na vhodu marine naju pričaka mariner v dingiju in naju pospremi na izredno ozek privez (nekaj takega, kot oni privezi v drugi vrsti na Korčuli - če so še vedno taki, kot so bili pred desetletji). Na obali je mariner, ki iz vode vleče mooring. Pa ga pograbil in se privežem. In poslušam vpitje in zmerjanje med marinerotoma. Medtem trimam zadnje štrike. In bolj, kot jih trimam, bliže sem betonskemu pomolu (ja, tukaj ni pontonov, tukaj so pomoli, tako kot v Izoli). Preverim, kaj se dogaja spredaj. Tole pa spada v rubriko "saj ni res, pa je". Ker se marinerota nista mogla zmeniti, na kateri mooring naju bi privezala, je mojster na dingiju enostavno iz Maline sprednje bitve odvezal tistega, ki si ga je omislil fant na obali in ga vrgel v morje. Tako, sedaj bo pa po njegovo! Bedak. Na srečo se je vse dobro končalo, zadnji trenutek sem dal v prestavo in potem se z marinerotom na obali lepo zmenil za nov mooring in ga privezal. Welcome to Greece!

Ni kaj, razvadil sem se v Turčiji, razvadil. Sem pa tudi spoznal, da so Dalmatinci izredno uspešni izvozniki. V Turčijo so izvozili cene, v Grčijo pa lenobo. Turki so sami dodali malo prijaznosti, Grki pa malo neorganiziranosti. In to je tisto, kar imamo sedaj po marinah na tej in oni strani meje.

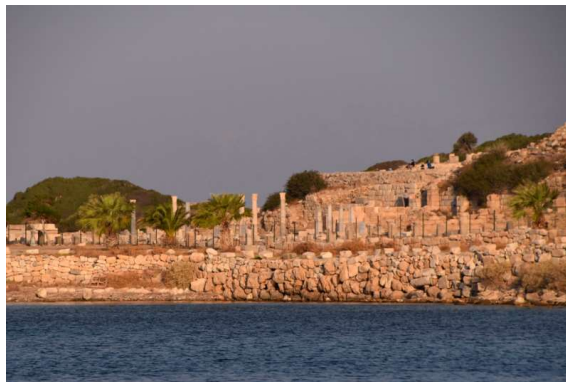
Da se malo umirim, zavijeva na sprehod in na pивce. In spet so Grki pokazali, kaj znajo. Usedevala se v kafič in naročim pivo. Dobim malo pivo brez možnosti izbire, katero. Kot na (glede piva) osovraženih Karibih. Kaj takega se v Turčiji niti pod razno ne more zgoditi. Tam se ve, kaj je default pivo. Tako je, kot v Sloveniji. Kazensko se takoj prestaviva k sosedu, kjer že na pragu vprašam du-ju-hev-lardž-bir? Očitno je to v Grčiji potrebno vprašati. Vstopiva tudi zato, ker na vratih s posebnim A4 obvestilom piše, da sprejemajo kartice. Jasno, da je ob plačilu: keš-onli. Pa se postavim na zadnje tačke. Kartice so možne samo v sezoni, pove birt. In ko vidi moj pogled, hitro doda end-for-ju-maj-frend-also-nau. In potem gre plačilo tudi z Viso. Groza. Balkan, Južni Balkan. A smo se za to borili? Kje si Turčija, kje?

Kar hitro sva tudi iz turščine prekllopila na grščino. Težavo nama delajo le še srbske besede, ki so jih prevzeli Turki, recimo beseda yok. Besede kaymak in ajvar še nisva imela prilike preveriti. Kuhnje v oštarijah na Kosu ne delajo več.

In še nekaj je. V Grčiji še popova žena nosi feredžo. Še huje, tudi pop ima feredžo. In hodi po birtiji in blagoslavlja prisotne. On s feredžo, ostali brez. Tudi naju je hotel. V Turčiji v treh mesecih nisem videl niti ene dame z zakritim obrazom. In še manj mujezina, ki bi se vtikal vame. Turkinje (in Turki) niso taki prestrašenčki, kot so tile tukaj. Temu bi lahko rekel le "zahodna cerkvena diktatura", ne "zahodna demokracija". Sploh pa ne »zahodna civilizacija«.

... kot Gibraltar

...bližje že ne moreš imeti vhoda do arheoloških zadržev-Knidos

Knidos

manjši pomol v zalivu Knidos;ko sva se vozila dol grede je bilo videti zelo veliko jamborjev;sidrišče pa ni najboljšje videti

Mala na carinskem pomolu v Bodrumu

več takih ogromnih jat ptičev je bilo danes videti tukaj v Bodrumu

marina Bodrum, nabita s plovili

grad svetega Petra v Bodrumu

nerenovirani bivši mlini na veter v Bodrumu

port authority na Kosu

pred spanjem pa Tone na pivo, jaz na ouzo (za pivo mi je prehladno)

16. november 2022, sreda

Kos - Kalimnos

Izplujeva, preden bo po napovedi začelo deževati in se bo dvignil veter v nos. Ampak. Lahko bi še spala. Napoved se ni uresničila, niti za dež, niti za veter. Še bolje, kot na Kalimno bi bilo, da bi jo mahnila kar nekam proti severu, morda celo do Samosa. Situacija z vremenom bo vsak dan slabša in v noči iz nedelje na ponedeljek imamo že napovedan southern gale. Upam, da bodo napovedi spet falile.

Med potjo si ogledam ribiča (na AISu je predstavljen kot turški), ki lovi točno na meji med Turčijo in Grčijo. Okoli njega pa kot sitne muhe plešejo s polno hitrostjo coast guardovci, dva grška in en turški in se grejo bitko za pravice zatiranih. Pri tem vzvalovijo (sicer popolnoma mirno) morje tako močno, da imava krepko miljo stran zoprno plovbo. Ah, kako mi je zgodba poznana iz domačih logov...

Kakorkoli, opoldne sva privezana na Kalimnosu, priključiva se na elektriko in greva naokoli na kavico. Dan je večinoma sončen, a hladen. Še predvčerajšnjim sem bil preko dneva v kratkih hlačah, tukaj je za kaj podobnega že prehladno. Pravzaprav sem bil včeraj prvič letos v trenirki med plovbo, prej sem bil vedno v kratkih hlačah. Morje je nekaj stopinj hladnejše in temu proporcionalno temperaturo ima tudi zrak. Verjetno je na jugu Turčije še vedno prijetno toplo in ljudje se še vedno namakajo v morju. Tukaj smo pa že bolj na severu in nismo več v toplem morskem toku, ki teže iz Egipta mimo Izraela, Libanona in Sirije na jug Turčije in se ob Rodosu potem razblini.

Med priključevanjem elektrike na pomolu v Kalimnosu sem stopil na pasji drek. Inkasant za elektriko mi je to povedal (ko je bilo že prepozno, jasno), da bi pa drek počistil, pa niti pomislil ni. Na oni strani meje je bilo na privezih vedno vse lepo čisto. In če je bilo kaj umazanega dela, so to opravili tam zaposleni. Včeraj, v posh marini na Kosu, marinero niti pod razno ni potegnil iz vode zapackan mooring (ki je bil z več kot colo debeline bolj primeren za privez kakšne križarke, kot male barčice, kjer ga niti pod bitev nisem spravil) in kot rezultat imam z blatom, ki je curljalo iz štrika, poflekane hlače in čevlje. Hja...

Med plovbo sva lovila ribe. In na koncu jih tudi ujela. Na koncu. Za evre. Barbune in skata. Kalimnos ima tri vedno dobro založene ribarnice. Danes bova jedla ribe doma, sva rekla. Po najinem in ne po grškem okusu. Ribe sva večkrat kupila tudi v Turčiji. Vedno so nama jih zgledno očistili. Tukaj pač ne. Balkan.

Da pa na južnem Balkanu vse le ni tako črno, je poskrbela oštarija v drugi vrsti. Pipico in pivce sem si zaželel. Preveril sem kar nekaj barčkov v prvi vrsti in vsi so nudili samo malo pivo. Za turiste. Potem sem končno našel eno oštarijo, kjer se jim je zdelo logično, da se pivo toči v kvantih po pol litra. Je bilo pa zato potrebno zaviti z rive v notranjost Kalimnosa. V drugo vrsto birtij, torej. In poleg piva so postregli še meze. Res dober in raznovrsten meze. Meze je po defaultu serviran ob pivu. Večkrat sva ponovila in vsakič je bil drugačen izbor hrane. Ko sva ob devetih zvečer odhajala, je bila tavernica nabito polna. Sami domačini in midva. In pogled na krožnike je povedal, da nudijo zelo različno in (vsaj na pogled) dobro hrano. Bravo! Ker pa je Mala (na srečo) parkirana v morju, sva morala na poti domov tudi mimo gostilnic v prvi vrsti (z malim pivom in sardinami na meniju). Samevale so, ali pa so bile zaprte. Logično. Turistov ni več, domačini pa sem ne zavijejo.

Kalimnos

Kalimnos

ribič kateri nama je pomagal privezati Mala, je intenzivno ves čas lovil ribe; in tudi ujel, tako 30 ali več cm dolgo, krepko ribo...takoj jo je nesel v ribarnico prodati

v mestu nič novega....vse po starem

ta hiša ima vedno enako zaprta okna, vrata...

fantič nikakor ni hotel hraniti golobov, čeprav mu je mamica ves čas rinila hrano v roke

presenetljivo dobre velike meze ob pivu in ouzu; še celo dva jajčka pečena s sođukom :), pečena klobasa s sirom; solate:jajčevci, rdeča pesa,tzatziki,krompir,slanik, feta s papriko,olive ...vse odlično! meza je bila gratis !

17. november 2022, četrtek

Kalimnos - Lipsi

Ponoči je deževalo, jutro je suho. Počakava, da na radarju nikjer v okolici ni več padavin iz izplujeva. Končno jadrava. Proti severu. In to dokaj hitro na mirnem morju, skrita za otoki. Tudi ogrelo se je in dan preživim v kratkih hlačah. Najprej sva nameravala na Leros, pa sva načrt spremenila in greva na Lipsi. Leros nama ni simpatičen in ker je toplo, ne potrebujeva ogrevanja ponoči. Na Lipsiju namreč pričakujeva, da bodo stebrički z vodo in elektriko že na zimovanju.

Več ali manj sva sama na morju. Ob Kalimnosu pa se nama pridruži enako velika barka, na poti iz Kosa v boatyard na severu Lerosa. Motorirajo in ko jih dohitiva, izobesijo genaker. Očitno bi radi tekmovali. To počnejo tako dolgo, da so zaradi tega manevra zaostali eno miljo. Mala pluje dovolj hitro s skrajšanimi jadri, breznam jo, da ne gre preko 8 vozlov. Veter je z boka, malo od zadaj. In ga je precej, sunki gredo konstantno preko 20 vozlov. Nemci nekako le ohranjajo tisto miljo razdalje do naju, dokler se na koncu Lerosa ne odločijo, da je tekme dovolj in se lotijo pospravljanja genakerja. Ufff..., ne vem, če ga niso strgali. Ko končno ne plahuta več okoli njihovega jambora, so za nami že skoraj štiri milje.

Potem jih izgubim iz vida. Jah... morje ni jezero.

Na Lipsiju je lepo sončno popoldne in najprej greva na kavico. In baklavo. Potem pa še na sprehod, ki me vodi mimo bencinske črpalke. Diesel je 2,449 evra, kar je skoraj točno dvojna cena tiste iz Turčije. Tako lahko kar na bančni izpisek pogledam, koliko sva privarčevala - toliko, kot piše tam. Danes jeva doma. Zamrzovalnik je potrebno sprazniti.

Verjetno bova tukaj ostala dva dni. Za jutri so napovedane nevihte.

Lipsi

ko sva priplula, sta bili na pomolu že dve jadrnici, ki sta pa čez nekaj ur izpluli

Lipsi, bolj malo je kar odprtega

zanimiva poslikava zidu

Tone je končno prišel do svojih čokoladnih baklav

18. november 2022, petek**Lipsi**

Vremenska napoved je eno, vreme pa drugo. Nobenega dežja nisva bila deležna. Preko dneva je vreme delno oblačno in ko grem na sprehod več ali manj sončno. Vlažno in vroče. Občutek je tak, kot v tropih. Vrnem se preznojen.

Zajtrkovala sva v lepo založeni pekarni, večerjo sva planirala v (za grške pojme) dobri oštariji, ki se kiti z nekaj kulinaricnimi plaketami že na vhodnih vratih. Ovco in hobotnico. Ampak. Plani so zato, da se spremenijo. Še od kosila sva bila sita in večerjo sva zamenjala za pijačko. V kafiču sredi vasi za začetek in hotelski oštariji na pomolu za konec. Poleg trgovine so to tudi skoraj edini lokali, kjer se lahko ljudje na tem otočku družijo (pošta, ambulanta in policijska postaja ne štejejo kot družabna mesta).

Zanimivo, že včeraj, pa tudi danes pri sosednji mizi v pekarni sedijo tujci. Različni. In srečava nekaj študentk iz tujine (tukaj deluje ekološka šola). Zvečer pa še ekipo rokometašev, ki se odpravi na ferry. Tu so bili, izgleda, na pripravah. Na tekmi sigurno ne, saj cel otok ne premore dovolj mladeničev za eno samo ekipo. Navijačev pa sploh ne. Kakorkoli, vse tako kaže, da nisva edina nedomačina v tem posezonskem času.

Če bo vreme jutraj primerno, jo jutri mahneva na Samos, da prehitiva močan južni veter, ki je napovedan za nedeljo in ponedeljek. Še prej pa kupim čokoladne baklave na zalogo...

za zajtrk v pekarnici frape s pito (špinača, feta)

Lipsi, na vrhu hriba je bil nekoč mlin na veter

Lipsi, ob sončnem zahodu

nov pomol, novi privezi na zunanji strani

19. november 2022, sobota**Lipsi - Pitagorion, Samos**

Spet sva se prešvercala brez dežja in z odličnim vetrom od zadaj. To je tukaj redkost. Veter je skoraj izključno s severa, kadar je z juga, pa ga običajno spremljajo nevihte. Lepa zaključna etapa je bila. Tudi hitra, s preračunano razdaljo skoraj 160 milj na dan.

Zaplete se v marini, pri Grkih. Zmenjeni smo bili, da nas nekam sparkirajo. Pa ni nikogar, niti v pisarni, niti marinerota. Baje so danes na izletu v Atenah. Marino so pa zaprli za javnost, kot kaže. Po desetih minutah kroženja pred recepcijo, na mopedu le pridrvi Gabriel in naju najprej nadere, da ga morava poklicati preko VHF. Saj bi ga, pa nama je Michalis eksplicitno naročil, da naj tega ne počneva, ker tukaj špilajo samo telefoni. Pa smo spet na Balkanu...

Kakorkoli, sparkirana sva na isti privez, kjer sva bila že lani. Tole je torej najin letni privez in ta marina je domača marina. Home port. Je pa ena razlika. Letni privez plačava za samo 5 mesecev, 200 evrov na mesec. Več ga tako ali tako ne potrebujeva. Ja, tudi to je Grčija.

Kljub drugačni napovedi, je danes topel sončen dan. In Marko ima kafič natančno 27 korakov od Male. In tam imajo točeno pivo. In s seboj imam pipico...

Vesna gre na sprehod po marini in se vrne z zanimivo informacijo. Za razliko od prejšnjih let, ko sva bila skoraj sama (in Alfredo), je danes kar nekaj bark živih. Sicer je pa skupno manj bark, kot lani. Tako se nama zdi, ko pogledujeva po precej prazni marini. Hja, sindrom kure in jajca: ker ni gostov, ni mehanikov in ker ni mehanikov, ni gostov. Na sosednjem Lerosu, ki je v vseh pogledih slabša izbira (razen mehanikov) se pa tre gostov.

Mala na privezu marine Pithagorio, na istem mestu kot prejšnjo zimo; v letošnji sezoni je Mala prevozila le 2.560 Nm

kapitan za finale letošnje jadralske sezone z Malo prižge pipico pri Markotu

20. november 2022, nedelja

Pitagorion, Samos

Sinoči sva klepetala s sosedom, ponosnim lastnikom 20 let starega Amela. Popravlja ga tako, kot katero koli drugo barko. Sva pa dobila somišljenika pri hrani. Tudi on zameri Grkom enoličnost hrane in ponudbe po gostilnah. Nimaš kam iti, da bi bilo kaj novega, pravi. Še cene so v centru Aten enake, kot na deželi. Ja, popolnoma se strinjava.

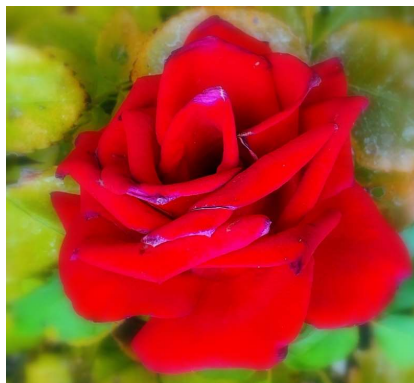
Vesna pere in pospravlja, jaz se lotim flikarije teaka. Never ending story! Danes je napovedano toplo in sončno vreme z južnimi vetrovi. Toplo je, južni veter je tudi, le sončno ni. Oblačno je in v daljavi dežuje. Ker sem nekaj fug izpraznil, hitim, da jih zapolnim pred dežjem. Uspem! Ampak. Spet je bila panika brez vzroka. Na kocu pri nas res ni bilo dežja.

V Pitagorio ne pojdeva. Itak sva zaposlena z drugimi zadevami in ne bi se rad vračal v dežju. Kar se pa gurmanstva tiče, pa sploh ni potrebe, da bi šla tja. Vesna je za večerjo pripravila svinjsko ribico v smetanovi omaki, zavito v slanino in polnjeno s suhimi slivami. Nikjer v Pitagoriju (pa čak i šire u Grčkoj) v birtijah ne strežejo nič, kar je vsaj malo primerljivo temu. Frigani kalamari, sardele v fritezi in naravni svinjski zrezek, pa se jedilni listi bolj kot ne končajo.

Danes sva kupila še karte za zadnji let, Benetke - Ljubljana. Ta je na kilometer poti najdražji in najnižje leti.

vrtnice še vedno cvetijo

v marini Samos

21. november 2022, ponedelj

Pitagorion, Samos

Spet je napovedan dež. Samo, glede na izkušnje, sem vse bolj freh. Po zajtrku se odpravim v Pitagorio, v čendlerijo in fereterijo. Dežja se ne bojim več. Bojim se pa, da je moj izlet bolj kot ne mission impossible. Dežja ni bilo. Robe pa tudi ne. Prehodim skoraj 10 km, obiščem nekaj trgovin in nikjer ne dobim primerja za Kent in nikjer ne dobim pol colskega trisernega ventila za vodo. Dobim pa impregnacijski sprej po trojni turški ceni (in za 13% ameriške cene, kar se sliši precej lepše). In pa dobim plinsko jeklenko, ki jo potem zadnja dva kilometra trogam na rami.

Spotoma opazujem morje na valobranu luke Pitagorio. Ko se valovi razbijejo, pljuskujejo v zrak. Nekateri do dvojne višine javne razsvetljave na pomolu, tam okoli 15-20 m je to. Pa imamo samo 5 Bf in meter in pol vala. Na Jonskem morju je za jutri napovedan štiri metrski val. Kako bi to izgledalo, raje ne pomislim. No, v tem zaprtem akvatoriju tak val itak zelo težko nastane, moral bi biti orkanski veter (konstantno, ne v sunkih!).

Kolesčke na rolerju za sidro je potrebno zamenjat, pa jih ne morem odvit. Zlatko obljubi, da bo prišel, pa ga seveda ni. Srečava se v fereteriji in se mi izogne na daleč. Mislim, da ne bo nič z njim. Vesna zato stopi v akcijo in najde drugega mehanika v Vathiju, ki takoj pride in se zmenimo, da vse skupaj naredi v sredo. Ni ravno tako hiter odziv, kot pri Turkih a vseeno neprimerno boljši, kot pri Srbih. Upam, da tudi naredi.

In potem se končno začne. Preleti naju nevihta. Prvi dež podnevi po dolgem, dolgem času. Traja manj kot deset minut. A tudi to je nekaj!

Popoldan zamenjava tesnilno oblogo na kuhinjskem pultu. Ni izpadlo tako, kot bi moralo, a bolje, kot prej, je vseeno. Kopalnice se lotiva jutri. Avrio.

na plaži kraljujejo sedaj le mačke

tudi grmičevje še vedno lepo cveti

22. november 2022, torek

Pitagorion, Samos

Veter se je za en dan polegel, jutri spet pride. Dan je hladnejši, kot so bili prejšnji dnevi, vendar je zaradi brezvetrja na soncu pri 20 stopinjah prijetno toplo. Primerno za bose noge, kratke hlače in majico. Na barki, preko dneva. Zvečer se odpraviva na sprehod v Pitagorio mesecu novembru primerno oblečena. Dolge hlače in pulover. Pihati je začelo in nič

preveč nisva bila oblečena, ko sva sedela v kafiču na rivi.

Vesna preko dneva pere. Na vrsti je naslednja žehta. Ta marina je letos izgubila eno izmed dobrih lastnosti. Pralne stroje na kovance. Očitno se najemniku kalkulacija ni izšla. Tako spet perilo melje naš stari dobri ladijski pralni stroj, kupljen na Maldivih. Nasploh je v tej marini vsako leto manj stvari. Samo Marko vztraja.

Sam sem se lotil popraviti fuge v kopalnici. Bolje, ko se ne bi! Nimam znanja in mirne roke. Vse je izpadlo tako obupno, da bom jutri ponavljal vajo. Za silo sem poflikal še teak na palubi, kjer vsako leto strohni (dobesedno) nekaj fugirne mase.

Mihalis je danes prišel iz Aten. Zvečer. V oštarijo na rivi. V marini ga nisva videla. Angele, mojstrice za papirologijo, še ni nazaj. Mogoče pride v soboto. V Pitagorio. To seveda ne pomeni, da tudi v službo. In tako smo tukaj še vedno na šverc. In kot kaže, papirjev sploh ne bomo naredili. Morda spomladi. Neorganizirani Grki. Ni mi jasna logika. Če bi plačala v kešu, bi razumel, kam roma denar. Ampak, vsako leto nakaževa denar na bančni račun, ki nama ga napiše Angela. Hmmm..., kaj pa, če ta ni od marine...

v Pitagorio se ni nič spremenilo v zadnjih 6 mesecih

mogoče so kamenje malo bolj na stran dali, druge sanacije ni bilo opravljene po plaz

očitno pridejo pozimi močni valovi, ker drugače ne vidim razloga čemu služijo vreče s peskom pred oštarijo?

tudi okrasje na oštarijah zaščitijo s polivinilom

mačke vsepovsod

bolj skromna ponudba gostinskih lokalov; sicer pa: za koga le? turistov skorajda ni, za domačine jih je pa dovolj

23. november 2022, sreda

Pitagorion, Samos

Končno gre zares! Dežuje. Ob devetih dopoldan je bila prva nevihta in potem so se vrstile ena za drugo. Končale se še niso. Veter se je obrnil iz južnega na severni, temperatura je sredi dneva padla za nekaj stopinj. Pravi pravcati prehod vremenske fronte, ki ga nisva doživela od junija sem. Kot kaže se je poletje tudi tukaj poslovilo. Da je v barki 24 stopinj, je potrebno prižgati kalorifer.

Vesna danes uspe najti nekoga v recepciji. Pripravi ji račun. Pri tem se možakar kljub ohladitvi poti od napa. Hja, tako je to, ko mora delati, pa četudi je to samo izdaja računa. Na koncu se zmoti pri vnosu podatkov v računalnik in tega ne zna popraviti. Pa ni panike, razloži, saj on ve kakšni so pravi podatki in bo že poskrbel za to, da nihče ne bo prikrajšan. V Grčiji se že kažejo prvi znaki recesije. Cene so padle. Letos je cena marine 8 % nižja, kot lani. V absolutnem znesku, kljub inflaciji. Za zimovanje bova plačala 1060 evrčkov. To je v najinem primeru ekvivalent letnega priveza. Izplula pozimi tako ali tako ne bi, poleti pa nisva nikoli v marini. Letni privez pomeni sicer tudi rezervacijo priveznega mesta, ki pa je tukaj ne potrebujeva. Prostora je vedno dovolj.

Mojster za odšraufanje zarostanih šrafov pride, kot je obljubil in pove, da v dežju pač ne more delati. Razumljivo. Jutri in pojutrišnjem je pa tako zaseden, da si ne more privoščiti deset minut za odvitje štirih vijakov na sidrni vagi. Jah, tako to je v Grčiji, to ni Turčija. Plan C. Vesna se meni z marinskimi serviserji, da bi oni to naredili. Ko ne bo deževalo, jasno. Mah, brener in pravo orodje in zadeva bo rešena v nekaj minutah. Orodje dela mojstra.

Spet jeva doma. Res, ampak prav zares naju ne mika v grške birtije. No, v tisto edino, ki je odprta v tem izven sezonskem času.

kar krepko je deževalo

Mala je po dolgem času bila oprana od vrha jambora dol

črni oblaki

24. november 2022, četrtek

Pitagorion, Samos

Deževalo je do jutra. Ob devetih, ko pogledam na plano, je paluba še povsem mokra. A se suši. Dan je lep in sončen. Zunaj je prijetno toplo. Spet sem delal v kratkih hlačah in majici. Bos. Še zadnje fuge na palubi sem zakental (uporabljam Kent, če bi Siko, bi jih pa zasikal). Tako. Bolj kot toliko, kot sem se, se mi ne ljubi ukvarjat s teakom. Mislím, da bo preko deževne zime preživel brez hujših šokov. Morda ga še naoljim preden odrineva v Deželico, ne vem še.

Vesna ureja notranjost. Urejanje pomeni generalno čiščenje. Čiščenje pomeni tudi izločanje hrane, ki ji je rok že potekel ali pa ji bo do pomladi. Velika vreča se je nabrala. Pa jo Vesna pograjfa in gre vprašat kelnerico pri Marku, kam bi dala, da bi bilo za živali. Ne! Ne meči stran, meni daj, ji zabrusi. Ampak, rok je pretekel. Nič hudega, v cerkev bom nesla in bo župnik (župnik, ne pop, ona je katolik) to razdelil faranom kot božično darilo. Evo, pa smo še mi nekaj prispevali za Karitas.

Oba čakava šrauf mojstra. Ko ga Vesna pokliče, je strumen. Tukaj bo v eni uri. Jasno, da ga ni. Srb v Grčiji. In to je že plan C. Pripravljen imam tudi plan D. In če ta sfali, še plan E, ki pa ni tako dober, a bi morda špilal - izdelava kolesčkov po spominu in montaža drugo leto v Turčiji. Ko smo že pri Turčiji, v Turčiji je vedno potreben samo plan A.

Mihalis naj bi pospravil dingija v plesno dvorano na zimovanje. Čolniček spustim v vodo, odstranim in shranim motorček in čakam. In čakam. In ne dočakam. Spet je silno zaseden. Najbrž. Mislím pa, da ga ne bi bilo pretežko poiskati, če bi to hotel. Samo nekaj kafičev je v tem času odprtih. Tukaj je plan B (da gre čolniček na palubo) precej slabši od plana A.

Ampak. Mrak se že dela, ko se Mihalis pripelje s svojim tenderjem in pozanima, kaj je sploh potrebno narediti s šraufi. Brener in malo večji imbus ključ, pravim, in bo šlo. Aha, to lahko naredi tudi on. S tem sproži plan D. In se vrne z brenerjem in v desetih minutah je vse narejeno. Majstori, majstori... Potem ga pobaram za dingi. Ja, ni problema, kar pred plesno dvorano odveslaj, tam te počakam, pove. In odveslam in priveslam. Jasno, da ga ni tam. Je pa Švicar, ki popravlja rigging in se ponudi, da mi pomaga nesti čolniček v salo. Hvala, ampak, moram počakati Mihalisa, da odpre. Pa ni potrebe. Švicar ima ključe (in Mihalis jih torej nima). Ajoj, grška neorganiziranost! Dingi je pod streho in Mala že pospravljena, ko se naokoli pripelje Mihalis, da mi pove, da nima ključev. Ah, ja...

Najenostavnejše stvari so očitno najbolj zapletene in zahtevne za izvedbo. Da se malo pomiriva, zavijeva k Marku na pivo za živce za lahko noč.

vhod v marino

zapuščena plaža pri marini

25. november 2022, petek

Pitagorion, Samos

Danes se ne pretebam z majstori. Danes se igram simulacijo prečudovitega zaliva. Dan je lep, jaz sem v podpalubju in šraufam. Pred kratkim sem zasledil oljne madeže pod sidrnim vinčem in v tem prečudovitem zalivu sem tudi našel težavo. Vrli Italijani so sestavili gearbox s štirimi vijaki in pri tem niso uporabili Locktita. Vijaki so se pri najini uporabi, ko se sidrava dvakrat dnevno (in ko se sidro ne dotakne samo tal, ampak na tleh leži zajeten kos verige) razrahljali. Med dvema polovicama ohišja je tako zevala za 1 mm velika vrzel. Jasno, da je olje izteklo.

Pa se lotim demontaže, analize, popravila in montaže. Demontaža poskrbi zato, da mi pade kaj na glavo, ko ležim pod vinčem in šraufam, analiza pa postreže z dejstvom, da moram predvideti še eno fazo pred popravilom in sicer nabavo potrošnega materiala.

Vsi, s katerimi sem se kadarkoli pogovarjal o sidrnih vinčih, so mi pravili, da uporabljajo SAE 90 (tako, kot v saildrivu, na primer), le mojster na Sri Lanki, ki mi je enkrat izdelal nov zobnik, je trdil, da mora biti viskoznost vsaj SAE 140. To mi ne da miru in na koncu pokličem tudi Bogdana, strojnika po znanju, izobrazbi in duši. Vse mi razloži, teoretično. SAE 140 potrebujem. Jaz ga imam slab deciliter še iz Šri Lanke (ki mi ga je dal mojster za popotnico). In potrebujem modri Loctite. Jaz imam rdečega (potem bi rabil pa spet brener, če bi hotel to še kdaj razstaviti - ne, hvala). Pot pod noge. Loctite dobim v Pitagoriju, olje na bencinski črpalki. Vmes je 5 km. Lepa rekreacija je bila.

Faza popravila je bila časovno zanemarljiva, faza montaže pa po pričakovanju - na mojem nosu so pristajale matice kot po tekočem traku. Ampak, na koncu sem le zapustil prečudovit zaliv.

Vesna še čisti in že pakira kufre za v domovino. Dva kufra imava pravico nesti na frčoplan in to bova tudi storila. Do zadnjega kilograma! S taksistom je za v ponedeljek zjutraj že zmenjeno. Če ga ne bo, bova šla pa peš te tri ali štiri kilometre, kolikor je do letališča.

Danes ne greva na večerni sprehod. Pošteno se je ohladilo in če je podnevi hoja po soncu pri 20 stopinjah zelo prijetna, zvečer v temi pri 13 stopinjah in vetru to nikakor ni. Premišljujeva, če bi naredila 27 korakov do Marka, pa tam ni nikogar, s komer bi klepetala. Sama pa lahko pивce popijeva tudi doma. Pa ga ne. Na pivo bi zavila samo zaradi družbe. Doma pijevo kavo.

popravilo sidrnega vinča

metulček na cvetočem grmovju

26. november 2022, sobota

Pitagorion, Samos

Prebujiva se v lepo sončno jutro. Danes ne bova delala. Sobota je. Sabat. Prijeten sprehod do Pitagoria sva si privoščila, tudi povratek je bil še lep in pivce in pipica pri Marku tudi. Dokler. Dokler se ni pooblačilo. Če sva se prej, ko je grelo sonce, potila v kratkih rokavih, naju sedaj v dolgih zebe. Po hitrem postopku se spraviva v podpalubje delat družbo kaloriferju. Hja, ko je sončno in ni vetrovno, je neskončno prijetno, čim to ni več, ni biti za zunaj. Tako pač to je pozimi na Mediteranu.

Postanek v Pitagoriju je bil v več lokalih. Enega vodi upokojena Angležinja in njene stranke so upokojeni Angleži. In danes tudi midva. Druge vodijo domačini in njihove stranke so domačini. In običajno tudi midva. V nekaterih tudi danes.

Veliko otočanov si je tu očitno omislilo svoj zimski dom in s pokojnino tukaj čisto spodobno shajajo. Družijo se pa v lokalu "Pri Angležinji". Oni plačajo za svojo pijačko, Angležinja, ki je ravno tako tukaj s svojo penzijo, pa to pokasira. Očitno se je od vseh angleških penzionistov najboljše organizirala.

Se pa vidi, da so se precej dobro aklimatizirali v grško okolje. Debate pri sosednjih mizah so izključno o politiki in športu. Precej ostra je debata o alkoholu v Katarju. Angležem prohibicija očitno ne gre v koncept nogometa. Zgražajo se tudi nad tamkajšnjo ceno piva. Očitno še nikoli niso bili na Bermudi. Če bi bili, bi bili do pol cenejše pijače v Arabiji bolj prizanesljivi. No, kot nikjer na svetu, se midva v take debate ne spustiva.

ribiča pospravljata mreže, mačke čakajo, če prileti še kakšna majhna ribica za njih

frape, to pa sem pogrešala v TR; pri Angležinji dobiš še bananin kolač, ki ga je sama spekla

v stranski ulici, polno cvetja stoji že božiček z darili ... ah ja ...

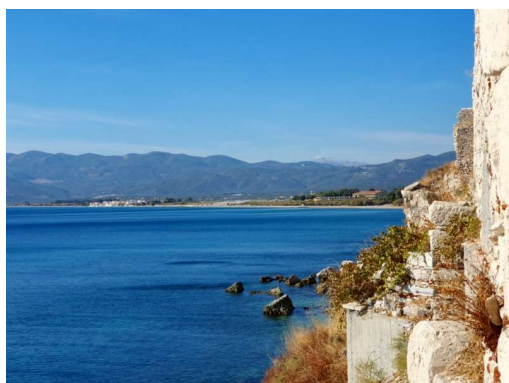
modra uličica

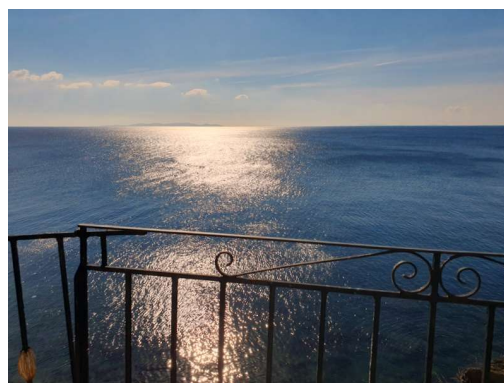
oboževalec E.T.

ta poslikava pa nekako idejno ni iz grških koncev

plaža na drugem koncu Pithagorio

pogled na mirno morje pri gradu

delno renoviran grad; verjetno namenoma čisto druge vrste kamnina

Tone prisega na točeno pivo; pravi, da ni enak okus kot iz konzerve ali steklenice

27. november 2022, nedelja

Pitagorion, Samos

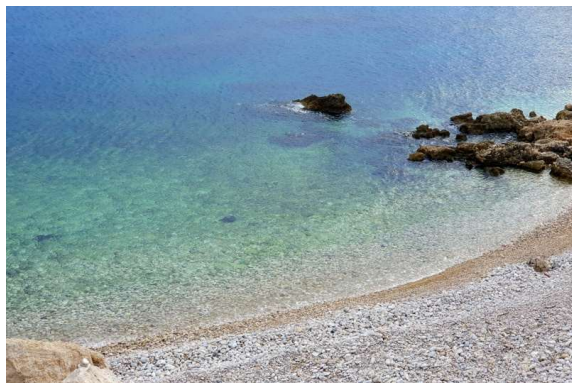
Danes je dan za pakiranje. In pripravljanje barke na zimovanje. Dva kufra morava napolniti, pa sta po vseh najinih prizadevanjih še vedno na pol prazna. Rešitev so knjige. Te so dovolj težke, da jih ni potrebno preveč, da bi napolnila kvoto 46 kilogramov. In ker je na barki bralnik elektronskih knjig, povezan s knjižnico, klasičnih knjig skoraj ne potrebujeva več. Samo prostor še zasedajo, zato jih je nekako potrebno spraviti nazaj v Slovenijo. Da bodo tam zasedale prostor.

Vesna še opere zadnjo žehto, jaz demontiram še zadnje zadeve v kokpitu in Mala je pripravljena na zimovanje. Potem se odpraviva na sprehod v Pitagorio. Vreme je "še kar", kar pomeni, da je skoraj sončno s temperaturami okoli 20 stopinj. Zvečer se bo pooblačilo in ponoči naj bi deževalo. Samos bova zapustila v dežju. Tako pravijo vremenoslovci. Ej, ko bom v Ljubljani, prisežem, da ne bom več spremljal vremenske napovedi!

Prazniva hladilnik. Nemci imajo menda v te namene prav posebno frazo. Mi je nimamo. Pol flaške vina (ker je flaška odprta in vino ne bi prezimilo) ne bo problem spiti, huje je s tremi piksnami kokakole (ker jim rok trajanja poteče pred

pomladjo). Vlečeva slamico, kdo se bo žrtvoval. Za kokakolo, ne vino. Pri vinu je prostovoljcev dovolj. Za večerjo imava staran goveji steak iz Turčije in turške žlikrofe za prilogo ter pršut in torteline za zajtrk in hladilnik je saniran. Voila!

S taksistom je dogovorjeno za jutri zjutraj. Danes je potrdil. Olympic in Aegean sta nama izdala boardinge, GoOpti pa potrdil prevoz. Jutri greva na pot. Če le ne bo plana B.

pa še na zadnji sprehod do vasice Pithagorio.....kristalno čisto morje vabi.... a za mene žal prehladno

v zapuščeni oštariji pomarančne padajo na tla ...

nedelja popoldan, zapuščena glavna ulica

ob štirih popoldne je malce posijalo sonce

nedeljski ribič

ni pretirane gužve na našem pomolu/

28. november 2022, ponedelj

Pitagorion, Samos - Ljubljana

Taksist pride in odide. Z nama na krovu. Olympic naju zasipa z maili in sporoča vse tisto, kar je bilo včasih potrebno gledati na semaforje in kar je bilo napisano. Recimo, listki za prtljago. Frčoplan je polno zaseden, sedaj izven sezone. Sva pa edina negrško govoreča potnika, kar neskončno zmede varnostnico, ki nikakor ne more razumeti, da ne govoriva

njenega jezika. Odletimo na minuto natančno in priletimo na minuto natančno. Aegean ni brez veze najbolj ocenjena lokalna letalska družba v Evropi že enajst zaporednih let. Letimo s propelercem, kar je dovolj nizko, da imava prečudovit pogled na otoke pod nama. Če ne bi leteli ravno sredi oblakov.

V Atenah imava dobre tri ure Časa za transfer. Ravno dovolj, da je čakanje dražje od leta. Dražje od vseh letov skupaj, če sem precizen. Cena transfera se je tako zvišala iz 90 evrov (kolikor stane polet iz Samosa do Benetk) na skoraj 250 evrov (z dodatkom kufrov, transferji door-to-door, jedačo in pijačo ter šopingom).

Grki so prestrašenčki in maskare. Neverjetno veliko jih nosi maske. Tega v Turčiji ni bilo. In niso bili zato nič bolj bolni. Še posebej je to izrazito na letališču, kjer so bile maskare včasih le Azijci. Prvak ulice je družba, kjer gospodična nosi masko za mizo v letališki oštariji (kjer ni bilo potrebno imeti maske niti v času največjega omejevanja osnovnih človekovih pravic). Nekaj časa. Potem se spravi popiti kavico. Masko poda prijateljici in od tega trenutka dalje jo nosi ona. Ne samo, da je to gromozanska neumnost, celo gnusno je. Razen, če dekleta razumejo masko kot modni dodatek in si ga kot takega podajajo med sabo. Hja...

Ko smo pa že pri hrani in pijači na letališču. Kavo postrežejo samo v (neokusni) plastični embalaži. Kava stane 4,50 evra. Potem so dodatki. Kozarec iz nerazgradljive plastike je 5 centov in papirna slamica (s katero se ne da piti, je pa v skladu z evropsko zakonodajo) je še naslednjih 5 centov. Ajoj! Neprimerno raje bi pil iz keramične šalice. Naj pranje dodatno računajo, če že hočejo!

Kakorkoli, Aegean naju je v Benetke pripeljal do minute natančno, celo kufre je dostavil tako, kot se šika. Še GoOpti počakava, da naju dostavi v Ljubljano. Ob sedmih zvečer sva povabljeni na vegansko večerjo h Katji.